

Arrest

nr. 116 303 van 20 december 2013
in de zaak RvV X /

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de “*beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten van 5 april 2013*”.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. JP LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 18 december 2012 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Een consultatie van de Eurodac-databank toonde aan dat verzoeker op 13 oktober 2012 Italië illegaal is binnen gekomen en Griekenland illegaal is binnengekomen op 2 augustus 2012. Hierop richtten de Belgische autoriteiten op 29 januari 2013 een overnameverzoek in toepassing van artikel 10.1. van de Verordening 343/2003 (EG) van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling voor een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II-verordening) aan de Italiaanse autoriteiten. De Italiaanse autoriteiten reageren niet op de vraag tot overname en worden overeenkomstig artikel 18.7 van de Dublin-II-Verordening geacht stilzwijgend akkoord te gaan met de overname. Dit wordt op 5 april 2013 meegedeeld aan de Italiaanse autoriteiten.

1.3. Op 5 april 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Deze beslissing werd op dezelfde dag aan verzoeker ter kennis gebracht.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de persoon die verklaart te heten (...) geboren te (...), op (...) van nationaliteit te zijn : Afghanistan die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft op 18/12/2012 een asielaanvraag ingediend bij de bevoegde autoriteiten in België. Betrokkene verklaart dezelfde dag in België zijn toegekomen. Hij verklaarde eveneens de Afghaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 01/01/1989. Uit het Eurodacverslag van 18/12/2012 blijkt dat hij Italië illegaal is binnengekomen te Otranto op 13/10/2012 en Griekenland illegaal is binnengekomen op 02/08/2012. Betrokkene verklaart dat hij ongeveer 9 maanden geleden per auto en te voet naar Iran reisde waar hij 3 maanden verbleef. Hij verklaart dat hij per auto naar Turkije reisde waar hij 10 dagen verbleef. Betrokkene verklaart dat hij vanuit Turkije per auto en per boot naar Griekenland reisde waar hij twee maanden en een half verbleef. Hij verklaart dat hij per boot naar Italië reisde waar hij ongeveer 3 maanden verbleef. Betrokkene verklaart dat hij per auto via onbekende landen naar België reisde waar hij arriveerde op 18/12/2012. Op basis van de bovenstaande gegevens werd op 29/01/2013 werd een overnameverzoek op basis van art. 10.1 van de Dublin Verordening aan de Italiaanse autoriteiten verstuurd. Dit verzoek bleef onbeantwoord. Hiermee werd de wettelijke termijn overschreden en werd Italië op basis van art. 18 § 1 geacht in te stemmen met de overname van betrokkene. Op 05/04/2013 stuurden wij hieromtrent een melding van Tacit Agreement naar Italië. Tijdens zijn Dublin gehoor op de DVZ van 02/01/2013 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij precies in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde hierop dat hij in Italië geen asiel kon vragen. Hij verklaart dat hij in Italië een paar keer naar de politie is geweest waar hem werd gezegd dat asiel niet mogelijk was. Hij verklaart dat hij nog 400 euro had en dat de smokkelaar besloot om hem naar België te brengen. Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt echter neer op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie kan onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen. Met betrekking of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land, zouden rechtvaardigen, verklaart betrokkene dat in Italië asiel vragen niet mogelijk is. Hij verklaart dat hij niet zal worden geholpen. Hij verklaart dat ze asielzoekers op straat achter laten, dat ze geen opvang krijgen, geen eten, enz... Betrokkene kan niet aannemelijk maken dat de Italiaanse autoriteiten de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten niet zou respecteren. Er zijn geen aanwijzingen dat Italië de verplichtingen die daaruit voortvloeien niet zou naleven. We merken op dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. Betrokkene zal in de mogelijkheid gesteld worden een asielaanvraag in te dienen. Italië onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag meer garanties in België dan in Italië zou genieten. Betrokkene kan niet aannemelijk maken dat de Italiaanse autoriteiten de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten niet zou respecteren. De Italiaanse autoriteiten hebben de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimum normen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus in hun nationaal recht omgezet. Er zijn geen aanwijzingen dat dit niet correct is gebeurd. Er is op dit moment geen goede grond aanwezig om afstand te doen van het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten aanzien van Italië en

de uitvoering van de Dublin II Verordening. Er kan op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijk immense toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten betekent echter niet automatisch dat betrokkene blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Betrokkene brengt dan ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-II-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. Uit recente rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy – Report on the situatie of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet op voorhand vaststaat dat met geen aanspraak op opvang heeft dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Een kopie van beide rapporten werd toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België of elders in Europa. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene gezondheidsproblemen te hebben. In het administratief dossier van betrokkene zijn geen medische verslagen aanwezig die de verklaringen van betrokkene kunnen staven. Er zijn bijgevolg geen aanwijzingen dat de door betrokkene aangehaalde problemen hem verhinderen om te reizen. Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3 § 2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 10.1 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten. »

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad wijst er vooreerst op dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 april 2013 dat verzoeker met huidig verzoekschrift aanvecht, deel uitmaakt van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 5 april 2013 (bijlage 26^{quater}). Verzoeker heeft tegen deze beslissing op dezelfde datum al een beroep ingesteld dat gekend is onder het rolnummer 124 956 maar in huidig verzoekschrift voert hij andere middelen aan.

2.2. Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, er kan derhalve niet worden ingegaan op zijn vraag om de kosten van het geding ten laste van verweerder te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verzoekende partij verklaart ter terechtzitting dat verzoeker gerepatriëerd werd naar Italië waar hij momenteel verblijft.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen juncto artikel 39/2, § 2 van dezelfde wet kan een vreemdeling bij de Raad een beroep instellen wanneer hij doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Ter terechtzitting bevraagd naar het belang van verzoekende partij bij de handhaving van het beroep, gelet op het feit dat zij zich niet meer bevindt op het Belgisch grondgebied, stelt de raadsman van de verzoekende partij dat zij met betrekking tot de component '*bevel om het grondgebied te verlaten*' van de bijlage 26*quater* geen belang meer heeft aangezien deze beslissing ondertussen uitgevoerd werd. Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover een standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810), *quod non in casu*.

Het beroep is derhalve onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER